

BỔNG DƯƠNG NHỚ THƠ THẾ VIÊN

*"Những dòng thư Xuân em viết
Quê Hương trắng lạnh sao mờ.
Nhớ em trong lòng Đất Nước...
....."*

Thơ Thế Viên (*), buồn ơi não nuột. Tôi nhớ. Bây giờ tôi nhớ Việt Nam! Tôi xa Tổ Quốc ba mươi năm, có những đêm nằm thao thức. Có những lúc ngồi, tay vè nắm đất. Đất của quê người...cũng giống Quê Hương. Quê người, tôi viết chữ thường. Quê Hương...gống như đóa hoa Bất Tử. Tôi viết hoài thôi, viết hoài hai chữ Quê Hương tôi bằng lối viết chữ hoa.

Nhớ em! Nhớ lắm! Nhớ mà! Hỡi bé chăn trâu mới cười hớn hở! Hỡi đạn hời bom banh nát luống cày! Hỡi người con gái mới nhú chân mày...thì ở chân mây bão bùng nổi dậy! Nhà Bà Ngoại tôi tại sao bốc cháy? Nhà Mẹ Cha tôi đổ sụp kia kìa. Bốn mươi năm sau, em tôi cất lại. Nó đốt cây nhang trước mồ của Ngoại, nó khấn lâm râm những lời nguyện cầu. Trên mái ngói nhà thấp thoáng bờ cây...

Những dòng thư Xuân nối nhau, tôi lau khô không khô nước mắt. Thư của em tôi trước mặt hiện đầy hình bóng cố nhân! Quê Hương biết chẳng còn gần, thì...những mền thân thăm thăm! Còn chẳng chút lòng tôi ấm nhớ về Tổ Quốc xa xăm...Những đêm trời sáng sao trắng, những đêm tôi nằm trên võng lau mù sương như lau hận thù! Những bạn bè lính tôi đâu, chắc gì được yên nắm mộ? Tôi muốn băng qua bão tố để mình cũng giống cơn giông...

Ơi con sông Nhị, núi Nùng! Ơi Cửu Long Giang đỏ huyết! Chừng nao thì tôi được chết như ngọn cỏ Thu úa tàn? Thơ Thế Viên lang thang xin về thật xa thiên cổ...

TRẦN VĂN LỆ

() Thế Viên là bút hiệu của Giáo Sư Hồ Thế Viên, một thời dạy ở trường Trung Học Phan Bội Châu, Phan Thiết, sau chuyển về dạy tại trường Trung Học Nguyễn Đình Chiểu, Mỹ Tho, Cải Tạo từ năm 1976...vì đừng nói chuyện với Giáo Sư Đoàn Quốc Sỹ tại Sài Gòn. Tôi ra đi năm 1989, Thế Viên đã ra tù và sống tại Sài Gòn. Năm tôi ở Mỹ, 1992, nghe nói Thế Viên đã mất.*